

VZW Allemaal Poezen

Jaarverslag 2025

Langzaam tikt de klok, de jaren van actieve inzet, steeds klaarstaan, problemen oplossen, wegen door. Uiteindelijk moet je beslissen.

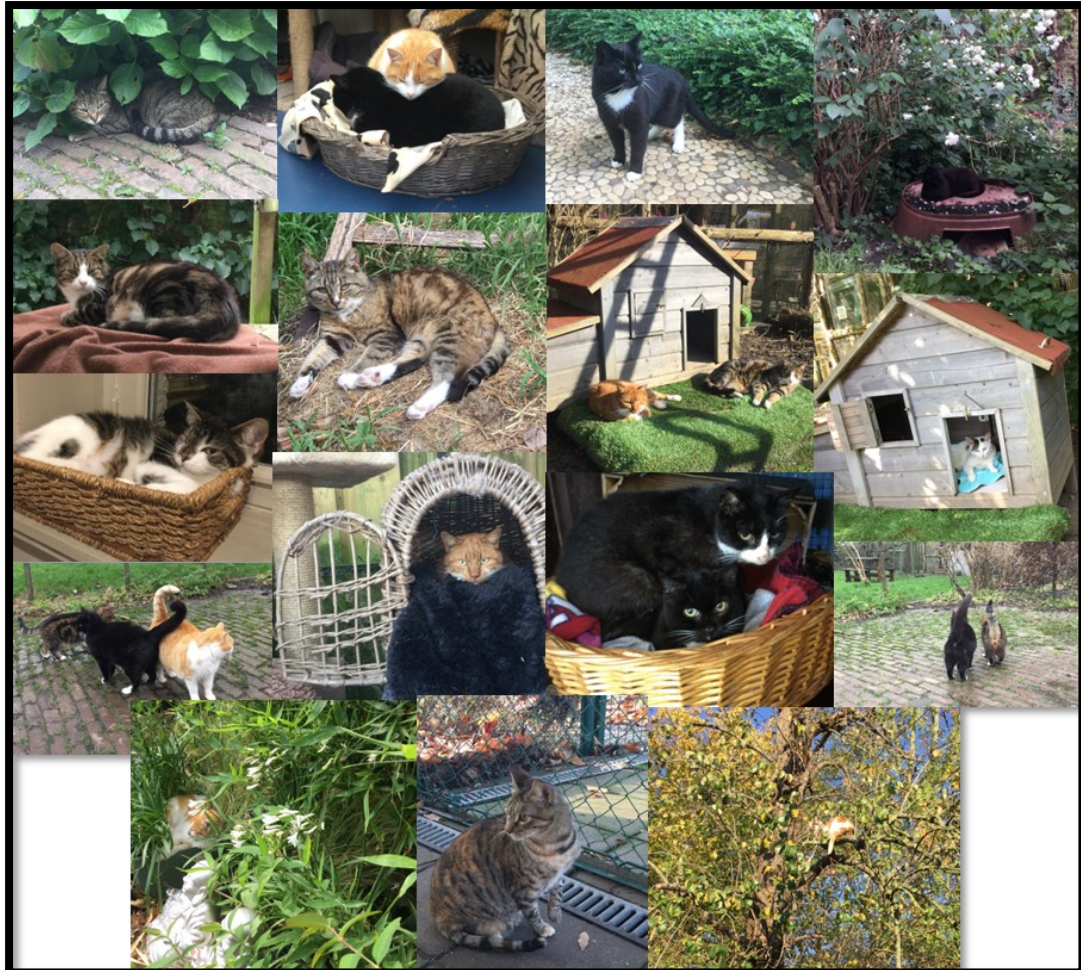
Vaarwel de jaren van goede match aanvoelen, vaarwel de mooie complimenten, het was een leuke geworden: "de juiste poes, op de juiste plaats!".

En zoals Nading het zo mooi verwoordt: "Jij kan de poezen lezen, maar ook de mensen die op zoek zijn naar een poes."

En ik zag ze vertrekken, één voor één, naar geluk en warmte in een leuk gezinnetje.

Wat een mooie maar drukke tijd en toch is het niet helemaal voorbij want nu, elke dag opnieuw, vertoef ik in de Hof van Eden. Waar poesjes die niet konden vertrekken vrolijk rondartelen, de verstoppen, de verstoorden, door al het leed hen aangedaan.

Ik ben gelukkig, elke dag, zo gelukkig voor wat hen nu te beurt valt.

De zoektocht naar wat poezengeluk voor Nading 🎄

Nading is al jaren gekluisterd aan een rolstoel, maar wat een moedige, warme dame. Jaren geleden wendde dat gouden hartje zich tot ons om een poesje te adopteren. En zoals verwacht, na kennismaking koos ze voor één van onze grootste sukkelars.

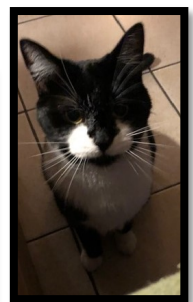
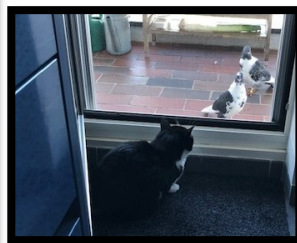
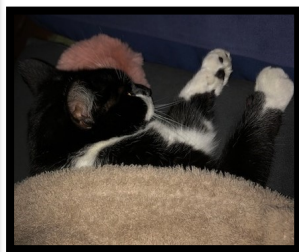

Veel maanden van geduld leidden tot innige samenhang en aandoenlijke momenten. Ja, beiden waren gezegend met een zeer bijzondere band. Na enkele jaren werd er echter acuut hartfalen ontdekt bij **Dotje**. Nading heeft alles, maar dan ook alles gedaan tot het uiteindelijk fataal werd en **Dotje** moest heengaan.

Toen het verdriet wat geluwd was kwam Nading weer langs, ze was er klaar voor. Na uitgebreid overleg was het de bedoeling een zachte, lieve kat te vinden, die gelukkig kan leven op een appartement met groot terras. Helaas was er op dat ogenblik geen passende poes. Ik voelde de teleurstelling bij Nading en ook ikzelf was erg ontdaan. Nading haar droom was uitgesteld. We bleven uiteraard contact houden. Weken gingen voorbij, ik voelde me zo slecht, ik kon niet helpen. Uiteindelijk raadde ik aan andere verenigingen aan te spreken. Ik vernam niets, veel te lange tijd, ik vond dat zo pijnlijk voor haar. En toen... ja, kwam het poesje dat het hare moest worden. Ik wist het onmiddellijk, zacht, lief, rustig, zeker geen tuin nodig. Aan de telefoon met Nading voelde ik de trillingen van ontlading, van blijdschap, eindelijk terug een poesje. Geen enkele andere vereniging had haar kunnen helpen. Wat was Nading snel hier en ja het contact was overweldigend.

Intussen is er is heel wat tijd verstreken, het zou te lang duren verslag uit te brengen van al die wonderlijke mailtjes. **Bella** lijkt een pittige deugniet te zijn, met allerlei grappige toestanden. Zo wordt **Bella** graag uitgedaagd door met een hand onder een dekentje bewegingen te maken en zit ze dan eerst heel aandachtig te kijken en dan gaat ze "in de aanval"! Een grappig neveneffect hiervan is dat als Nading 's avonds in de zetel ligt met een dekentje over haar benen dat **Bella** haar voeten bespringt, waarbij er geregeld liefdevol aan tenen geknabbeld wordt, sokken uitgetrokken...Heel grappig om bezig te zien volgens Nading.

Al match made in Heaven.

Het verhaal van een bijzonder blijvertje Jack 🍷

Jack is het ergste geval dat ik ooit maakte met een *huisloze* kat. Vals, venijnig, niet betrouwbaar, in zijn buurt komen, neen, volledig af te raden. Zelfs de andere blijvertjes hielden afstand. Hij vertoefde, zoals enkele probleemposjes, in een grote afgesloten ruimte te midden van het groen. Maar hij bleef altijd versholten in het grootste huisje. Na enkele jaren kwam hij eruit en begon nieuwsgierig rond te lopen en te kijken naar al dat groen. En soms laveerde hij tussen de katjes zonder aan te vallen. Op een dag liep hij in het sas en de volgende dag weer en alweer. Telkens als ik 's morgens eten gaf, kwam hij langs mijn benen wrijven en telkens stelde ik mezelf de vraag: laat ik hem eruit of niet? Ik besloot om het te doen en toen gebeurde iets wonderbaarlijks. Een volle week laveerde hij steeds langs de ren, zo een vijftien meter lang. En toen zette hij voorzichtige stapjes naar waar onze vele blijvertjes vrij vertoeven. Hij ging dan hier en daar slapen, deed een paar stapjes op "den hof" en ik mocht hem aaien. Intussen vond Jack zijn plaatsje in het huisje van de blijvertjes, er genietend van zijn geliefkoosde smaakjes die ik hem toedien. Ja, dit wonder wil ik liefkozen!

Eigenlijk kan ik niet zacht beschrijven hoe heel dat proces aanvoelde. De ruwe bolster met een blanke pit en het geluksgevoel binnen in mij.

Jack is mijn overwinning. Elke dag koester ik het moment wanneer ik hem zie.

Neen, **Jack** zal ik nooit vergeten en hopelijk mag hij van zijn tweede leven nog lang genieten.

Ik wens jullie allen
 een jaar vol vreugde en zonneschijn,
 een jaar waar verdriet en zorgen twee onbekenden zijn.
 Gelukkig Nieuwjaar lieve mensen!
 Lucretia, ons team en natuurlijk onze gelukkige poesjes.

